

Hayranıydı şövalyeliğin roman, öykü, masal kitaplarına yansıyan yüzünün. Gerçi henüz farkında değildi daha yedi, sekiz yaşlarındayken dedesinin uçkur lastiği ile bağlı beline yarım metrelik karabina tabancasını sokup, bir yandan donunu düşürecek kadar ağır silahı donuyla birlikte tutar, bir yandan da komşu kızlarının evleri aynı hizada olan pencerelerine üşüşüp kendisinin akranlarından farklılığını görmeleri için göz ucuyla etrafı kollarken bir “ çocuk şövalye” olduğunu nereden bilebilirdi ki... “Küçük dağları” yaratan afisiyle ağır ağır köy meydanına inerken kamalı Musa bile yolundan çekilir, babası abisi yaşındaki büyükleri başlarını hafifce öne eğerek ellerini göğüslerini bastırır, eyvallah derlerdi. O esnada tanrının mutlak kendisine yazgılandığı kız, suyolunda kendisini görecekti, önünü kesmeyecek, kendisini bekleyecekti. Adetti, kadınlar erkeklerin yolunu kesmezlerdi, geçmeleri için destur gerekirdi. Kendisini yoran kolundaki helkeler heyecanından çalkalanıp pembe basmalılı entarisini ıslatacak, biraz utanacak, yüzü pembeleşecekti... O oralı bile gözükmeden ağır köy delikanlısına yaraşır bir vakarla “geç” diye destur verdiğinde göz göze gelmiş olurlardı. Öyle ya o yaşta köy delikanlısıydı. Bizim oralarda kızlar on üçünde, erkekler on dördünde evlenirdi ve kıyak bir delikanlılığın raconu da bu yaşlarda kesilirdi. Askere gitmeden peydah edilen çocuk üç dört yaşına gelir, bir iki yıl sonra delikanlılığa adım atarlar, babaları yirmisinde askerden gelirler, yoksulluk, yoksunluk biner omuzlarına erkeklerin otuzunda, kadınların yirmi beşinde belleri bükülür, dişleri dökülmeye, avurtları çökmeye başlar, yaşlanırlardı. Döner dururdu feleğin çarkı, kırkında, bilemedin ellisinde göçer giderlerdi. Kendi babası da tam kırk yaşında ölmemiş miydi, ama onlar kendi ana babaları gibi asla yaşlanmayacaklar, o hep ağır bir köy delikanlısı olarak kalacak, basma entarili kızla hep suyolunda göz göze gelecek, o utanacak gözlerini yere dikecek, yanakları pembeleşecek, mahzun ve mahcup belli belirsiz gülümserken “ geç” desturunu bekleyecekti. Çocukları olur muydu, çocuğun nasıl yapıldığını bilmiyordu ki, sonra çocuklar yapılmaz onları leylekler getirirdi... Anası öyle demişti kendine... Nasıl olsa bir leylek de kız veya erkek bir çocuk da

onlara getirirdi.

Araya karlı dağlar değilse de köy ile kasaba arasındaki uzak mesafeler girdi. O ortaokula gitti. Kızın verdiği işlemeli mendili yanından hiç ayırmadı, okuduğu yatılı okulda hep yastığının altında sakladı. Ayda yılda bir giderdi köye, akşama kadar suyunu beklerdi de, sanki kendisini beklediğini bilmezmiş gibi, helkelerini koluna takıp gelmezdi ki... Gözleri çakışmaz, mahzun ve mahcup gülümsemesi sadece bir hayalde yaşardı... Küstü, bir daha da suyunu çıkıp yolunu gözlemedi. İşlemeli mendili de kaldırıp attı.

Az gitti, uz gitti büyüdü, köyde bilmediği bir çok şeyi öğrendi... Bu arada çocukları leyleğin getirmedeğini de öğrendi. Babasının sağlığında okuttuğu Türk/Kürt İnce Memedin bir eşi olan Don Kişot'u okudu... İnce Memed Don Kişot'du, Don Kişot İnce Memed... Biri Türkiyeli, biri İspanyol.

Ne fark eder, işte ikisi de şövalyeydi ve şövalyeler mazlumun derdine derman, zalimin zulmüne fermanı... İkisi de ayrı ülkelerde, aynı gökyüzünün altında isyan yıldızının doğduğu vakitte doğmuşlardı. Kılıçları amansız, mizaçları zarif, narin ve nazikti. Centilmenlik bunlara hastı. Ağır geliyordu bugünü yaşamak. Esrarlı bir hayalin hülyasına dalıp, o uçsuz bucaksız gökyüzünü fethetmeye çıkmamışlar mıydı... Aşk, o fethedilmeyi bekleyen mavi gökyüzünün altında değil miydi... Ayıklayıp yeryüzünden ayırık otlarını, yıkıp zulmün kalelerini, yıkıp insanın insana zulmünü, rengarenk sarmaşıklarla donatılan çiçekli yeryüzünü yıldızlardan seyretmek çok mu görülür şu fani ömürlere... Şimdi yeni şeyler söylemek zamanı değil midir...

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Kalın bir sis tabakasıyla kaplanmış gri gökyüzünde bir tek yıldız yoktu... Bulutlar ak pamuk yığınları gibi bir biri üstüne kaykılıp, bütün gökyüzünü kaplamıştı. Sokaklar korkulu ve endişeli, birbirlerine sırtlarını dönmüş, sanki biri diğerinin sırrını ifşa edecekmiş gibi içlerine kapanmıştı. Kurlsız çocuk sesleri kesilmiş, rüzgar burçlarına çekilmiş, güneş ısıtmaz olmuştu. Gazeteler borsa, banka haberleriyle dolu, görsel medya sırnaşık üçüncü sınıf kenar mahalle güzellerinin popo yarışlarından geçilmiyordu. Ürperdi, bir korku çöktü yüreğinin başına... Nasıl yaşanırdı bu kör, bu karanlık yeryüzünde. İnsan görünümlü yaratıklar kör bıçaklarıyla birbirlerinin gözlerini oyarken, en katiline en kahraman payesi veriliyordu. Katillere yeni katil adayları ekleniyor, kendi boyunlarını vuracak hançerlerin üretildiği tanrısal iktidarların görkemi herkesi ağzı açık bırakıyordu... Haydi beni de hançerle... Bir beyin taşıyorum, bana ait değil. Bir beden taşıyorum, bana yabancı... Omuzuma düşen başım çaresiz... Dilim bile dalga geçiyor benimle adımı söylerken. Kuşatmasındayım iktidar artıklarının...

Haydi beni de hançerle...

Dünyanın damına çıksam, uzatsam başımı canım bahar gecelerinde, gökyüzünün bütün yıldızları yoldaşım olur mu?. Çağlayanlardan dökülen suların gücü yeter mi kirimi arındırmaya... Çırılçıplak soyunsam, atsam kendimi ummanların en derin yerlerine, çıksam bir dağ başına, sert rüzgârların kamçısı şaklasa yüzümde, ödesem bedelini günahlarımın... Küçücük bir kız çocuğu bayramlık giysileri içinde gülen yüzüyle bir demet akşam sefası uzatır mı elime...

Hoş geldin...

"Burası bizim dünyamız. Önce efsaneler derledik, imkânsız efsaneler. Sonra imkansız olur kıldık, yarattık kendi dünyamızı. Ne onların gücü yetti bize efsanelerimizi unutturmaya, ne de biz unuttuk bize bu hayatın mümkün olduğunu öğreten efsanelerimizi, bu çiçekler efsanelerimizin yarattığı dünyaya aittir".

Korkuyorum... Kendimi benzettiğim Don Kişot kadar gözü pek, cesaretli değilim. Atım Rosinentayı çelik kanatlı ölüm kuşları bombaladı, seyisim Sanço Panço bir daha uyanmak istemezcesine bir çınar ağacının gölgesinde horulduyor. Uyanıp gözüne açmadan sanki " bu

kadar sefil yaratıkların varlığını bile düşünmek istemiyorum, iğreniyorum” diyor. Çaresiz boynumu büküp uzaklaşıyorum. Sevgilim Dulcinea da terk etti beni... Ben Don Kişotum... Yırtık pırtık giysilerimin içinde gizlediğim asaletim yüzünü asıyor. “Kılıç kında değil, kalpte taşınır, at kılıcını” diyor, şövalyelik senin neyine...

“Ya suyolunda kolunda helkeleriyle, göz göze geleceğiz diye heyecanlanıp pazen entarisini ıslatan kız ne olacak” diyorum.

“Gökyüzünü fethetmeye cesareti olmayanların aşka yüzü olmaz, aşk hak edilir” diyor. Kılıcıma bakıyorum, gülen yüzüyle kalbimde...